

"Grip ögonblicket".

Denna maning, som påminner om de gamla romarnas "Carpe diem!" "Grip dagen!" — kan naturligtvis — såsom också ofta skett — tolkas till förmån för lättsinnighet. Man kan gå upp i det närvarande ögonblicket av slöhet och tanklöshet. Då saknar vi det verkliga livet inför "ögonblicket". Då ha vi ej lärt oss att uppskatta ögonblickets verkliga värde. Då hantera vi det, som om det ej spelade någon roll, när vi använda det. Det finns ju så många ögonblick — så resonera vi då — och mista vi ett, stå oss tusen åter. Men vi borde dock av livet ha lärt oss, att varje ögonblick är alldeles säregnet och sålunda oersättligt. Det kommer aldrig tillbaka i vårt liv, hur länge vi än må leva. Därför borde vi ej tanklöst slösa bort det, utan förvalta det väl, ihågkommande skaldens ord: "Vad du av ögonblicket mistat, ger ingen evighet igen."

Det ligger visserligen i ögonblickets väsen, att det är flyktigt. Om vi ej gripa det i flykten, få vi ingenting därav. Då glider det förbi oss hastigare än vi förmå uppfatta. Och därför finns det människor, som av rädsla för att ögonblicket skall gå dem ur händerna kasta sig besinningslöst ut i vilken njutning som helst, som för tillfället erbjuder sig. Det är, som om Benrangelsmannen stöde bakom dem och viskade i deras ögon: "Skynda dig! Snart kommer jag." Utan tanke på pliktens obetingade krav följa sådana "ögonblicksmän" de skiftande ögonblickens tillskyndelser och impulser. Och deras resonemang lyder så: "Inte hinner man väl att ta saken i övervägande. Då rinna ju ögonblicken bort. Nej, livet är kort. Låt oss därför skynda och gripa ögonblickets njutningar i flykten! Än är den blommande gyllene tid, än vara rosornas dagar!"

En sådan "levnadskonst" är det, som kommit skaldens ord att sorgligt ofta besannas: "Många år få gälda vad stunden brutit har." Hur vemodigt sjunger ej den finske skalden Bertel Gripenberg:

"Varför sjöng du om ögonblickets njutning allenast, endast om stundens fröjd, blott om"

Dr. Thomas' Electric Oil för människor SEDAN 60 AR DET POPULÄRA MEDLET FÖR FÖRKYLNING, VRICKNING, SAR, SKAVSAR, LAM RYGG, ETC. Få den äkta. PRIS 35c.

sekundens glans? Vi förtog du den lycka, som stillast och renast brinner i långa år — glömde du, att den fanns?"

Den maningen: Grip ögonblicket! är ingalunda en maning till oss att slita loss det närvarande ögonblicket ur den långa kedja av ögonblick, till vilken det hör. Att så isolera det närvarande ögonblicket vore ju att lösa upp sammanhanget i vårt eget liv och behandla varje ögonblick såsom någonting självständigt, något både från det förflutna och det kommande avskilt. Därigenom skulle vi beröva varje ögonblick dess verkliga makt, ty denna beror just därpå, att det är ej blott bryggan, som binder svunnen tid ihop med framtiden, utan är på en gång det förflutnas dotter och framtidens modell. Nej, vi må icke rycka loss det närvarande ögonblicket ur dess stora sammanhang, men vi må gripa det just, när det kommer, och utnyttja det väl i dess sammanhang.

När frestelsens ögonblick bryter in, ligger det fara i dröjsmålet. Stanna vi inför det lockande föremålet, växer dettas frestelsekraft sig allt starkare. Den blir oss kanske övermäktig. Vända vi oss däremot redan i första ögonblicket beslutsamt bort därifrån, segra vi. Så gripa vi ögonblicket i flykten. Och även när det gäller att verkligen göra det goda, kan det gynnsamma ögonblicket till följd av alltför långa "överväganden" glida oss ur händerna. Vi väga så länge, att vi till sist tappa modet att väga. Vår betänksamhet kommer oss att glömma att "friskt vägat är hälften vunnet". Det besannas tyvärr alltför ofta, vad Shakespeare så oförgätligt uttryckt i Hamlets monolog:

"Så går beslutsamhetens friska hy i eftertankens kranka blekhet över och företag av mod och eftertryck vid denna tanke slinta ur sin bana och mista namnet handling!"

Bland de ögonblick som möta oss, finns det några, som äga större makt och betydelse än de närmast föregående och efterföljande. Vi pläga kalla dem "de avgörande ögonblicken". Möta vi dessa med slapp vilja och vacklande hållning, duka vi under. Då gå vi miste om den kraft och den välsignelse, som eljest sådana ögonblick äro i stånd till att skänka. Ja, då gå vi ut ur dessa ögonblick än mer förslöade och tveksamma, än vi voro förut. Blott de beslutsamma äro "situationen vuxna". Blott de äga den sinnesnärvaro, som erfordras för att kunna utnyttja varje ögonblick just så, att dess makt kommer oss verkligen till godo. Skola vi kunna gripa ögonblicket i dess flykt, gäller det att städse vara gripfärdig, alltid rustad och beredd. Många människor leva blott i gamla sköna minnen och glömma att gå upp i det närvarande. De är ungefär som att

njuta av gamla gulnade växter i ett herbarium i stället för att ge akt på det sprudlande livet självt i den levande naturen. Sådana människor leva ej i verklig mening. Och det samma gäller om dem, som blott leva i framtidsförhoppningar. Dessa bliva kanske aldrig förverkligade. Men mitt under det dessa människor endast syssla med vad de vänta av framtiden, glida de närvarande livsögonblicken förbi dem, det ena efter det andra. De leva ej verkligen. De blott hoppas på att framdeles få leva. Många människor, för vilka nuet blott har sorger och bekymmer att bjuda på, bli i viss mån tvungna att ta sin tillflykt till "det svunna" och "framtiden". Men det vittnar alltid om inre svaghet, när de så fly ögonblicket i stället för att gripa det.

Från "det svunna" och "framtiden", som likasom omsluta det närvarande ögonblicket, kunna vi emellertid aldrig helt frigöra oss, även om vi äga själsstyrka nog till att gå helt upp i detta. Minnena och förhoppningarna ingå däri. Men det gäller att kunna så pass mycket tränga dem tillbaka, att nuet dock får tillfälle att göra sin insats i det hela. Därtill erfordras verklig själsstyrka. Denna behöva vi även, för att ögonblicket just såsom gärningens stund ej skall få spela viktigare roll, än vad hänsynen till vårt framtida väl medgiver. Själsstyrkan gör oss vaksamma, så att ögonblicket ej överrumplar oss utan blott blir i tillfälle att skänka oss sin gåva: den härliga känslan att vi verkligen leva friskt och starkt.

Levnadsreglerna.

1. Uppfostra dig framförallt till uthållighet, och du skall snart se underbara blomster spira fram där du trodde att allt var torrt och förött.
2. Fyll städse medvetet ditt sinne med goda tankar, ty "horror vacui" fyller det annars med det som tillfälligtvis ligger närmast.
3. Följ din andes rytm. Tvunga dig icke alltid att vara "i form". De svaga stunderna äro en naturlag. Betrakta dem som satsbräden från vilka du når högre.
4. Beröm aldrig en människas klokhet därför att hon gör en dumhet som är nyttig för dig.
5. Du har blott en verkligt farlig fiende i världen och det är du själv. Kom alltid ihåg detta.
6. Du hjälper effektivast din nästa genom att hjälpa honom att hjälpa sig själv.
7. Se i varje kvinna den blivande modern — och högakta henne.
8. Din själ är en trädgård. Bygg höga murar kring den.
9. Kom ihåg att du endast är en människa men kom även ihåg, att du ej endast är en människa.
10. Minns städse: Dina ord äro handlingar och att du inför evighetens domstol är ansvarig för allt det du gör.

S. HGT.

1. Förglöm den tid då du levde i nöd, men förgät icke vad du då lärde dig.
2. Bliv aldrig så rik på vett, att du blir fattig på hjärta.
3. Fråga dig till råds med din plikt och icke med omständigheterna.
4. Genom att med kärlek dröja vid det ringa och obetydli-

Färska bullar äro delikata när de framställs av detta slags mjöl.

ga, vinner man det stora. Det är kämpen för vad rätt och stora är det mindre i dess fulländning.

5. Din vän har en vän, och din väns vän har också en vän: var försiktig i ditt tal!

6. Bättre en rätt käl med kärlek, än en gödd oxe med hat.

7. Livet består icke av stora offer och stora plikter utan av idel småsaker, där ett vänligt leende och välvilla i det lilla, givna dag från dag, vinna och bevara hjärtan och sprida lycka.

8. Det är bättre att hava något att äska, bättre till och med att hava något att grata över, än att i ensamheten bliva sin egen värld, kanske, likt mera än en människa jag känt, sin egen gud.

9. I ditt umgänge med världen måste du framför allt taga dig till vara för två ting: att synas löjlig och att synas beklagansvärd.

10. Säg icke allt vad du vet, men vet alltid vad du säger.

M. K.

1. Misströsta icke! Ovan molnen skiner alltid solen.

2. Drag ej allt för hastiga slutsatser! Allt är ej, som det ser ut, allt är mera inveklad än det ser ut.

3. Uppsök livets glädjeämnen! Gläd dig åt skönheten i naturen, dikten, konsten och musiken.

4. Till en hustru: Du skall älska din mans moder, ty hon har älskat honom förr än du.

5. Studera människorna, en del förtjäna det. Somliga blommar vända sig mot solen, andra öppna sig mot stjärnorna. Kom ihåg att människorna likasom blomstren äro olika!

6. Var optimist i allt, utom i fråga om ekonomi! De oväntade utgifterna äro alltid större än de oväntade inkomsterna. Den som har 100 kronor i månaden, men gör av med 102, kommer städse att leva under finansiella svårigheter, under det att den som gör av med 98, alltid klarar sig.

7. Motgångar kunna undvikas, om man ser upp, och kunna de ej undvikas, så kunna de bäras.

8. Till en man: Lär dig rätt älska den kvinnliga skönheten! Skönare än den unga flickan är bruden, skönare än bruden modern, men skönare än modern — kvinnoängeln.

9. Du söker ett elixir ad longam vitam? Det bästa är kärleken, ty ungdom och kärlek ha alltid stått i nära samband med varandra.

10. Du åldras. Lev i minnet och hoppet, i tacksamt och välsignat minne av dem, som menat dig väl, och i hoppet om, att "snart få skåda något sego stort".

O. K.

Ensam är stark.

Ensam är stark, när ensam

Det är kämpen för vad rätt och riktigt är. Du vinner ej förståelse för dina synpunkter. En kompakt mur av motgångar och besvärigheter reser sig framför dig. Du har arbetat och strävat, men lika väl förefaller det dig, som om din insats var av noll och intet värde, skriver Gustaf Carne i hermodstidskriften Korrespondens. Alla som arbetat för en stor sak, d. v. s. en sak, på vilken eftervärlden satt den etiketten, ha säkerligen mer än en gång stått inför samma situation. Alla måste ställas inför den. De flesta ge vika, låta forma sig efter motståndets önskemål och misslyckas mer eller mindre påtagligt och synbart, allt efter sin smidighet att krängla sig ur dilemmat. Några bryta ned motståndet och lyckas, varefter de sent onskade förklaras ha utträttat något.

Varje människa har fått sig anförtrödd en stor sak: att göra det mesta och bästa vid förvaltningen av de pund en ofta slösaktigt försyn lagt ned i henne. Du är ej kommen till denna värld för att kompromissa i den angelägenheten. I skolan kanske du ej räknats till de främste, trots att du varit flitig och gjort ditt bästa. Men vad betyder ett skolbetyg? Vad som en gång bestämmer ditt värde är vad du utträttat på den plats, där du blir ställd.

Det har rests monument över arbetets ära. Kunna dessa stenar eller bronsstycken minna oss om vår plikt mot oss själva, så är det gott. Annars kan envar av oss reda sitt eget monument till arbetets ära. Vi ha varje dag tillfälle att utmejsla det. Det är hårt och obändigt material vi ha att arbeta i, men det är ett ädelt arbete, värt våra ansträngningar.

Bonden, som bryter nya tegar, arbetaren, som samvetaggrant och efter bästa förmåga sköter sin maskin, läraren, som hängivet ägnar sig åt sin fostrargärning, reser sig ett monument till arbetets ära. Det tränga arbetet med att göra det mesta och bästa är vad som till sist hjälper oss över svårigheter och motstånd. När man finner att du vill och att du kan göra något, som ej blott ländar dig själv till fördel, när man finner att din strävan på samma gång är riktad utåt, då viker motståndet, då närmar du dig målet.

— Och på det här kortet står jag, fröken Hjonsson, med mina två ryska vinthundar. Känner ni igen mej?

— O ja, det är väl ni som har hatt på huvudet?

Domaren: — Ni var närvarande under det häftiga grälet mellan de äkta makarna? Vad fick ni för intryck?

Vittnen: — Ja, herr domare. Jag fick det intrycket, att man inte ska gifta sig.